

Utbildningsdepartementet*Universitets- och högskoleenheten***Ett förändrat nomineringsförfarande för vissa ledamöter i styrelserna för universitet och högskolor**

Promemorians förslag: Det bör införas ett förändrat förfarande för att utse ordförande och externa ledamöter i styrelser för universitet och högskolor. Ordföranden och de externa ledamöterna bör utses av regeringen efter förslag av en särskild nomineringsgrupp. En sådan nomineringsgrupp kan vara nationell, dvs. en enda grupp föreslår ledamöter för alla lärosäten, eller lokal, dvs. en grupp vid varje lärosäte föreslår ledamöter för just det lärosätet. Det lämnas också alternativa förslag om hur en nationell respektive lokal nomineringsgrupp bör sättas samman och utses.

Vidare lämnas alternativa förslag om antalet ledamöter i styrelserna.

Inledning

Denna promemoria har utarbetats inom Regeringskansliet (Utbildningsdepartementet). De förslag som lämnas i promemorian syftar till att förändra förfarandet när vissa ledamöter i styrelserna för universitet och högskolor nomineras. Förslagen avser endast statliga universitet och högskolor.

Nuvarande regler för styrelsens sammansättning och utseende av styrelsens ledamöter

Styrelsen för ett universitet eller en högskola har inseeende över lärosätets alla angelägenheter och svarar för att dess uppgifter fullgörs. I det följande avses med högskola såväl universitet som högskola.

Grundläggande bestämmelser om en styrelsens sammansättning och utseende av ledamöter och ordförande i en styrelse finns i högskolelagen (1992:1434). Av 2 kap. 4 § framgår att regeringen utser ordföranden i en högskolas styrelse och att rektor ska ingå i styrelsen. Lärare och

studenter vid högskolan har rätt att vara representerade i styrelsen. Bestämmelser om vem som utser sådana representanter finns i förordning. Regeringen utser övriga ledamöter i styrelsen. Företrädare för de anställda har närvaro- och yttranderätt vid styrelsens sammanträden. De ledamöter som, i likhet med ordföranden, utses av regeringen benämns i denna promemoria för externa ledamöter.

I 2 kap. 1 § högskoleförordningen (1993:100) anges att styrelsen för en högskola ska bestå av ordföranden och högst fjorton andra ledamöter. Av 2 kap. 7 a § samma förordning framgår att lärarna har rätt att vara representerade med tre ledamöter i styrelsen. Lärarnas representanter ska utses genom val inom högskolan. Vidare framgår att studenterna har rätt att vara representerade med tre ledamöter i styrelsen.¹ Ordföranden och de övriga ledamöter, som enligt 2 kap. 4 § högskolelagen ska utses av regeringen, utses enligt paragrafen efter förslag från högskolan. Förslaget ska föregås av ett samråd inom och utom högskolan och avse personer med kompetens och erfarenhet från verksamhet av betydelse för högskolans utbildnings-, forsknings-, och samverkansuppdrag. De företrädare för de anställda som enligt 2 kap. 4 § andra stycket högskolelagen har närvaro- och yttranderätt vid styrelsens sammanträden utses enligt bestämmelserna i personalföreträdarförordningen (1987:1101).

För Försvarshögskolan och Sveriges lantbruksuniversitet gäller motsvarande regler. I förordningen (2007:1164) för Försvarshögskolan anges dessutom att Försvarsmakten och Myndigheten för samhällsskydd och beredskap vardera ska representeras av en ledamot i styrelsen. Förslag för Försvarshögskolan behandlas i ett särskilt avsnitt.

Avpolitisering av styrelserna

Dagens regler är en följd av förslag och bedömningar i propositionen Frihet att välja – ett ökat inflytande för universitet och högskolor när styrelseledamöter utses (prop. 2006/07:43, bet. 2006/07:UbU11, rskr. 2006/07:122). Innan reglerna ändrades togs förslagen till externa styrelseledamöter fram inom Regeringskansliet. De förslag och bedömningar som presenterades i propositionen syftade till att avpolitisera styrelserna för universitet och högskolor.

I propositionen bedömdes att sättet att utse styrelser borde förändras så att de ledamöter, inklusive ordföranden, som utses av regeringen, utses efter förslag från lärosätet som föregås av samråd inom och utom lärosätet. Regeringen anförde att det borde ankomma på rektor att avgöra lämpliga former för samrådet. En sådan ordning hade enligt

---

¹ Studenternas representanter utses enligt bestämmelser i studentkårsförordningen (2009:769).

regeringen förutsättning att bli ett öppet och tydligt förfarande där de föreslagna ledamöterna är de lämpligaste utifrån högskolans uppdrag.

Vidare anfördes att det med en sådan ordning är naturligt för regeringen att följa lärosätenas förslag om inte starka skäl talar för något annat. Ett sådant starkt skäl kan enligt propositionen vara att jämställdhetsaspekten inte beaktats. Regeringen anförde att det är lärosätet som har bäst förutsättningar att avgöra vilka kunskaper och kompetenser som behövs i styrelsen för att den ska utöva en ändamålsenlig styrning av lärosätet.

Principiella problem med gällande nomineringsförfarande

Styrelsens externa ledamöter och ordförande har nu utsetts enligt den nya ordningen i två omgångar, 2007 och 2010. Lärosätena har vid båda tillfällena ombetts att redovisa hur processen med att ta fram förslag har gått till. I sina beskrivningar från 2010 redovisar många lärosäten hur de har arbetat för att få en bred förankring av förslagen internt och externt. Många beskriver även arbetet med att definiera den kompetens som behövs i styrelsen, och flera uttrycker sig i uppskattande ordalag om den styrelse som man har haft under perioden 2007–2010. Det nya nomineringsförfarandet verkar för de flesta lärosäten ha gett önskat resultat med väl fungerande styrelser som har en ändamålsenlig kompetens.

Emellertid kan själva förfarandet för att nominera externa ledamöter och ordförande skapa problem i fråga om ansvarsförhållandena mellan rektor och styrelse. Detta beror delvis på att nuvarande regelverk inte innehåller närmare regler om processen för att föreslå styrelseordförande och externa ledamöter, utöver ett allmänt formulerat krav på internt och externt samråd. Även om nomineringen oftast sker genom ett brett samråd inom och utom högskolan, ger lärosätenas redovisningar ett intryck av att ambitionsnivån för samrådet varierar mellan lärosätena. Avsaknaden av tydlig reglering medför att det kan upplevas som oklart i vilken grad rektor har möjlighet att påverka vilka personer som ska sitta i styrelsen. Det finns en risk för att det kan uppfattas som att rektor ensam har att avgöra vilka som ska föreslås.

I propositionen Frihet att välja angavs att det borde ankomma på rektor att avgöra lämpliga former för det samråd som ska föregå förslaget. Det är dock problematiskt om det kan uppfattas som att rektor i praktiken själv har utsett styrelsen, samtidigt som det kan bli aktuellt för styrelsen att ta ställning till frågor om förtroende för rektor. Problemet riskerar att bli särskilt tydligt i det fall en konflikt uppstår mellan styrelse och rektor.

Mot bakgrund av de principiella problem som beskrivs ovan bedöms i denna promemoria att nomineringsförfarandet för ordförande och de ledamöter som utses av regeringen bör förändras. För övriga ledamöter, dvs. rektor, lärare och studenter, föreslås inte några förändringar.

Förslag om nomineringsgrupp för ordförande och externa ledamöter

I dag utses ordföranden och de externa ledamöterna av regeringen efter förslag från högskolan. Utgångspunkten bör vara att regeringen även i fortsättningen fattar beslut om att utse sådana ledamöter. Det finns dock flera tänkbara alternativ till att ändra den nuvarande ordningen för nominering av ordförande och externa ledamöter. Utgångspunkten bör vara att åstadkomma en styrelse som har rätt sammansättning utifrån lärosätets behov och som har kapacitet att fatta svåra beslut.

Ett alternativ för att undvika oklarhet när det gäller rektors möjlighet att direkt påverka förslaget till ledamöter skulle kunna vara att precisera dagens regelverk när det gäller krav på internt och externt samråd och förankring. Risken är dock att en sådan ändring skulle ge en alltför detaljerad reglering av samrådsförfarandet, som inte skulle passa olika lärosätens skiftande behov.

Ett annat tänkbart alternativ skulle kunna vara att arbetet med att ta fram förslag till ledamöter återgår till Regeringskansliet i likhet med det förfarande som tillämpades före reformen 2007. Det är dock inte önskvärt med en återgång till denna äldre ordning. De principiella invändningarna mot en sådan ordning när det gäller risk för en ökad politisk styrning kvarstår. Det är också praktiskt sett mindre lämpligt att förslag till externa ledamöter och ordförande till samtliga 34 statliga lärosäten tas fram inom Regeringskansliet.

Bedömningen i denna promemoria är därför att nomineringen av de externa ledamöterna bör göras på ett sätt som ligger utanför direkt kontroll av ledningen för det aktuella lärosätet och samtidigt inte innebär att Regeringskansliet återtar hanteringen av hela processen att utse ledamöter.

Den lösning som förespråkas i promemorian är i stället att ansvaret för att nominera ordförande och externa ledamöter läggs på en särskild nomineringsgrupp. En sådan nomineringsgrupp kan vara nationell, dvs. en enda grupp föreslår ledamöter för alla lärosäten, eller lokal, dvs. en grupp vid varje lärosäte föreslår ledamöter för just det lärosätet. Dessa alternativ diskuteras i nästa avsnitt.

Vissa krav bör ställas på en nomineringsgrupps arbete och det förslag som avges till regeringen. Nomineringsgruppen bör i sitt arbete utgå från varje högskolas förutsättningar och de närmare behov av kompetens i styrelsen som högskolan har. Det är självklart att arbetet med att identifiera kompetensbehoven i styrelsen sker i nära samarbete med respektive högskola och dess ledning. Förslaget bör även föregås av ett samråd inom och utom högskolan.

De personer som föreslås ingå som externa ledamöter i *en styrelse* bör företrädesvis ha kompetens och erfarenhet från verksamhet av betydelse för högskolans utbildnings-, forsknings- och samverkansuppdrag. Det jämställdhetspolitiska målet om jämn könsfördelning bör beaktas. Dessa är grundläggande bestämmelser om en styrelses sammansättning som gäller redan i dag.

Det är också viktigt att *en nomineringsgrupp* har den kompetens som krävs för uppdraget. Inom gruppen bör det därför finnas god kunskap om och förståelse för högskoleverksamhet och annan verksamhet i samhället av betydelse för lärosätenas verksamhet. Gruppens uppdrag behöver löpa under en bestämd tidsperiod, så att den kan sammankallas om det uppstår behov av fyllnadsnominering till styrelsen under en mandatperiod. Mandatperioden för gruppen bör inte vara densamma som styrelsernas. Gruppens uppdrag är att ta fram förslag till externa ledamöter i styrelsen, varför det är naturligt att gruppen består av personer som inte är anställda eller studerande vid högskolan, eftersom dessa grupper själva utser ledamöter i styrelsen.

Beslut om vilka som ska ingå i en nomineringsgrupp och vilka som sedan föreslås som styrelseledamöter ska inte kunna överklagas.

Bestämmelser om en nomineringsgrupp bör finnas i förordning.

Alternativa lösningar för en nomineringsgrupp

Den första frågan som uppstår är som tidigare nämnts om en nomineringsgrupp ska vara nationell eller lokal. Den andra frågan är vem som ska utse gruppen eller grupperna. Nedan beskrivs möjliga lösningar för hur gruppen eller grupperna skulle kunna utformas och utses.

Alt. A: En nationell nomineringsgrupp

Enligt detta alternativ ansvarar en nationell nomineringsgrupp för att lämna förslag om ordförande och externa ledamöter vid alla lärosäten till regeringen. En nationell nomineringsgrupp kan utses av regeringen eller av en myndighet.

Organisatorisk tillhörighet och ansvar för en nationell nomineringsgrupp

Gruppen förläggs vid en lämplig värdmyndighet, som ansvarar för att gruppen sammankallas och ytterst för att förslag avges till regeringen. Värdmyndigheten bör också tillhandahålla det administrativa stöd och stöd i beredningen som gruppen behöver för sitt arbete. Myndigheten bör dock inte ha något inflytande över innehållet i förslaget utan nomineringsgruppen bör arbeta självständigt. En tänkbar värdmyndighet skulle kunna vara Högskoleverket i egenskap av ansvarig myndighet för frågor som rör universitet och högskolor som omfattas av högskolelagen.

Nomineringsgruppens sammansättning

En nationell nomineringsgrupp bör vara av en storlek som – med utnyttjande av administrativt stöd och beredningsstöd från värmyndigheten – möjliggör det relativt omfattande arbetet med att föreslå styrelser till 34 statliga lärosäten. De personer som ingår i gruppen bör ha sin huvudsakliga verksamhet utanför högskolan och vara personer som har god kunskap om och förståelse för högskoleverksamhet ur såväl lokala och regionala som nationella och internationella perspektiv.

För- och nackdelar med en nationell nomineringsgrupp

Detta alternativ gör det möjligt att i nomineringsarbetet få en överblick över bemanningen av alla lärosätens styrelser. Vidare finns det förutsättningar för att arbetet med att nominera styrelser får en likartad utformning för alla lärosäten, t.ex. när det gäller hur förslag tas fram och hur de krav som anges i högskoleförordningen på styrelseledamöternas kompetens tillämpas.

Samtidigt är det ett omfattande arbete, både för ledamöterna i gruppen och för stödpersonalen, att ta fram och förankra förslag om de hundratals ledamöter som behövs i styrelserna för landets statliga lärosäten. När en ny mandatperiod närmar sig för styrelserna behöver alla förslag dessutom tas fram samtidigt. Det är mindre troligt att en enda central grupp har samma djupa kunskaper dels om förhållanden och förutsättningar vid 34 lärosäten, dels om vilka personer som skulle kunna vara särskilt lämpliga i varje styrelse, som lokala nomineringsgrupper skulle kunna ha. Det finns en risk för att gruppen inte kan beakta varje lärosätes kompetensbehov så mycket som krävs för att styrelsen ska få den sammansättning som är mest ändamålsenlig.

Vare sig det är regeringen eller en nationell myndighet som utser nomineringsgruppen kan detta alternativ uppfattas vara svårt att förena med ambitionen om ökat självbestämmande för lärosätena.

Alternativ för hur en nationell nomineringsgrupp utses

En nationell nomineringsgrupp kan utses antingen direkt av regeringen eller på regeringens uppdrag av den myndighet som är värmyndighet.

När det gäller alternativet att regeringen utser gruppen finns det en risk för att detta kan leda till en politisk styrning som kan anses stå i strid med ambitionen om ett ökat självbestämmande för lärosätena.

Mot alternativet att värmyndigheten även utser gruppen, kan invändas att myndigheten skulle kunna uppfattas få ett indirekt inflytande över valet av styrelseledamöter. Lärosätenas styrelser har det övergripande ansvaret för att lärosätenas verksamhet bedrivs med hög kvalitet och i enlighet med lagar och regler. Ett val av Högskoleverket som

värmyndighet skulle därför kunna ifrågasättas utifrån verkets roll som ansvarig för kvalitetsutvärdering och tillsyn av högskolan.

Alt. B: En lokal nomineringsgrupp för varje lärosäte

Enligt detta alternativ ansvarar en nomineringsgrupp för varje lärosäte för att lämna förslag om ordförande och externa ledamöter i styrelsen för detta lärosäte till regeringen. En lokal nomineringsgrupp kan utses av en aktör på nationell nivå eller av en aktör på regional nivå.

Nomineringsgruppens sammansättning

En lokal nomineringsgrupp bör vara liten till antalet och exempelvis omfatta tre ledamöter, varav en är ordförande. Ledamöterna bör ha sin huvudsakliga verksamhet utanför den aktuella högskolan. Vidare bör det inom gruppen finnas god kunskap om och förståelse för högskoleverksamhet ur såväl lokala och regionala som nationella och internationella perspektiv.

För- och nackdelar med lokala nomineringsgrupper

Om varje lärosäte har en egen nomineringsgrupp, finns det bättre möjligheter att beakta lärosätets förutsättningar och behov i arbetet med att ta fram förslag till styrelseledamöter. Det skapar också bättre förutsättning för dialog och förankring inom och utom lärosätet.

Mot alternativet att varje lärosäte har en egen nomineringsgrupp kan det anföras att det i vissa fall kan finnas en risk för att det lokala perspektivet blir alltför dominerande på bekostnad av lärosätets nationella och internationella uppdrag. Det kan också medföra praktiska svårigheter att till var och en av nomineringsgrupperna rekrytera personer med rätt kompetens och erfarenhet.

Alternativ för hur en lokal nomineringsgrupp utses

Det finns olika tänkbara alternativ för att utse en lokal nomineringsgrupp. Den kan utses av en aktör på nationell nivå, såsom regeringen eller en myndighet, eller av en aktör på regional nivå, såsom landsting eller landshövding. Dessa alternativ beskrivs och diskuteras nedan.

Alt. B.1: Nomineringsgruppen för varje lärosäte utses av en aktör på nationell nivå

Enligt detta alternativ skulle en nomineringsgrupp för varje lärosäte utses på nationell nivå, dvs. av regeringen eller av en myndighet. En möjlig sådan myndighet är Högskoleverket.

Om nomineringsgrupperna utses av en aktör på nationell nivå går det att få en samlad bild av vilka personer som skulle kunna vara ledamöter i olika grupper och hur grupperna sätts samman. Likaså ökar förutsättningarna för att arbetet med att utse dessa grupper kan ske på

ett likartat sätt för alla lärosäten, t.ex. när det gäller hur krav på kompetens hos de personer som ska sitta i grupperna tillämpas.

Det finns dock en risk för att varje lärosätes förutsättningar och behov inte kan beaktas i tillräcklig omfattning om en enda aktör ska ansvara för att utse nomineringsgrupper till 34 lärosäten. Vidare är det en relativt omfattande uppgift att ta fram sådana grupper för samtliga lärosäten, även om varje grupp i sig är av begränsad storlek.

När det gäller alternativet att regeringen utser nomineringsgrupper, finns det, på samma sätt som för den nationella nomineringsgrupp som beskrivs ovan, en risk för att detta kan leda till en politisk styrning som kan anses stå i strid med ambitionen om ett ökat självbestämmande för lärosätena.

Om en myndighet utser nomineringsgrupper, finns en risk att det kan uppfattas som myndigheten därigenom indirekt skulle kunna påverka styrelsernas sammansättning. Lärosätenas styrelser har det övergripande ansvaret för att lärosätenas verksamhet bedrivs med hög kvalitet och i enlighet med lagar och regler. Alternativet att ge Högskoleverket uppgiften att utse nomineringsgrupper kan ifrågasättas utifrån verkets roll som ansvarig myndighet för kvalitetsutvärdering och tillsyn av högskolan.

Alt. B.2: Nomineringsgruppen för varje lärosäte utses av en aktör på regional nivå
Enligt detta alternativ skulle nomineringsgruppen för varje lärosäte utses av en aktör på regional nivå, dvs. landsting eller landshövding.

I motsats till alternativet ovan finns på den regionala nivån en större närhet som ger bättre möjlighet att kunna beakta varje högskolas förutsättningar och behov i detta arbete. Samtidigt är utgångspunkten att valet av ledamöter i nomineringsgruppen till ett lärosäte inte begränsas till personer i den berörda regionen.

När det gäller alternativet att politiskt valda företrädare i landstinget utser nomineringsgrupper för lärosäten med verksamhet inom det aktuella länet finns dock en risk för politisk styrning som kan anses stå i strid med ambitionen om ökat självbestämmande för lärosätena.

Landshövdingen fungerar som den främsta statliga företrädaren i länet och har i praktiken en samlade roll för verksamheten i länet. Nomineringsgruppen till varje högskola skulle enligt denna lösning utses av landshövdingen i det län där den berörda högskolan har sin huvudsakliga verksamhet. Om det inte går att avgöra i vilket län den huvudsakliga verksamheten finns, ansvarar den landshövding som regeringen bestämmer.

En konsekvens av denna lösning bör vara att en landshövding inte kan sitta i styrelsen för ett lärosäte som han eller hon ansvarar för.

Organisatorisk tillhörighet och ansvar för en lokal nomineringsgrupp

Det är viktigt att överväga var det organisatoriska ansvaret för en lokal nomineringsgrupp ska ligga. Detta berör ansvarsfrågor, såsom var det yttersta ansvaret ska ligga för att gruppen tar fram ett förslag enligt riktlinjerna och lämnar det till regeringen. Det berör också praktiska frågor, t.ex. vem som ska besluta om respektive betala ut arvode till gruppens ledamöter och tillhandahålla lokaler för gruppens arbete.

Eftersom gruppens uppgift är tydligt knuten till ett lärosäte, är det naturligt att se den som en del av det aktuella lärosätet, även om gruppens ledamöter har utsetts av en annan aktör än lärosätet och gruppen har ett självständigt uppdrag. Således bör det vara lärosätet som ansvarar för gruppen och som ytterst garanterar att ett förslag lämnas till regeringen. Emellertid är det viktigt att framhålla att gruppen ska lämna sitt förslag direkt till regeringen och att lärosätets ledning och styrelse inte ska påverka förslaget innehåll. Det bör inte vara möjligt för styrelsen att ta över uppgiften att nominera styrelsens ordförande och externa ledamöter till regeringen.

Försvarshögskolan

När det gäller Försvarshögskolan finns, enligt vad som har redovisats ovan, en särskild bestämmelse om att Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och Försvarsmakten ska representeras i styrelsen av vardera en ledamot. Hittills har dessa ledamöter funnits med i det samlade förslag som högskolan har lämnat till regeringen. I och med den ändring som förespråkas i denna promemoria bör förslag till dessa ledamöter i stället inhämtas från de båda myndigheterna av nomineringsgruppen och ingå i gruppens samlade förslag.

Antalet ledamöter i styrelsen

Som framgått tidigare består styrelsen av ordförande och högst fjorton andra ledamöter. De externa ledamöterna inklusive ordförande (om ordföranden är extern) är högst åtta till antalet. Ett lärosäte kan välja att föreslå ett lägre antal externa ledamöter till regeringen och på så vis påverka styrelsens storlek.

Möjligheten till mindre styrelser

Möjligheten till mindre styrelser tillkom till följd av förslag i propositionen Frihet att välja. Dessförinnan fanns i högskolelagen ett krav på att regeringen skulle utse flertalet av styrelsens ledamöter utöver ordförande och rektor. Ett krav på extern majoritet i styrelsen infördes på 1980-talet. I den proposition som föregick beslutet anförde regeringen bl.a. att det kunde vara svårt att fatta nödvändiga

omfördelningsbeslut i en styrelse som till sin majoritet bestod av anställda och studerande vid den aktuella högskolan. De externa ledamöterna skulle stå för ett oberoende i den meningen att besluten inom högskolan inte påverkade deras eller deras kollegers arbetsförhållanden. (Regeringens proposition om fortsatt decentralisering inom högskolan, prop. 1986/87:127, bet. UbU 1987/88:1, rskr. 1987/88:1).

Regeringen refererade i propositionen Frihet att välja till att flera remissinstanser uttryckt önskemål om att kunna ha mindre styrelser än 15 personer. Regeringen delade uppfattningen att detta skulle kunna bli möjligt och föreslog att det dåvarande kravet i högskolelagen skulle slopas. Enligt regeringen innebar detta en ytterligare frihet för lärosätena att själva föreslå styrelsens sammansättning.

Hittills har dock möjligheten att ha en mindre styrelse utnyttjats endast av ett fåtal lärosäten av olika storlek. Majoriteten i de flesta styrelser består även i dag av ledamöter utsedda av regeringen på förslag av högskolan.

Förslag om att bestämma styrelsens storlek

Ansvar för att nominera de styrelseledamöter som utses av regeringen bör, enligt det förslag som har redovisats ovan, läggas på en nomineringsgrupp som är utsedd av en aktör utanför den aktuella högskolan. Det är inte lämpligt att en sådan grupp, som självständigt ska lämna förslag till regeringen om ordförande och externa styrelseledamöter, även råder över styrelsens storlek och interna majoritetsförhållanden. Antalet ledamöter i styrelsen bör därför regleras i författning. Det finns två alternativa lösningar. En som ger visst utrymme för lärosätet att välja storlek på styrelsen och en där antalet ledamöter bestäms.

Enligt det första alternativet bör det ankomma på lärosätets styrelse att inom en bestämd ram i förväg besluta om styrelsens antal. Det kan vara rimligt att de lärosäten som så önskar även i fortsättningen kan ha mindre styrelser än totalt 15 personer. Såväl en nedre gräns för det totala antalet ledamöter som ett maximalt antal styrelseledamöter bör dock slås fast.

Det andra alternativet är att regeringen föreskriver ett fast antal ledamöter i styrelsen, lämpligen samma antal som det maximala antalet ledamöter utöver ordföranden i dag, nämligen 14 personer.

Förslagen i denna promemoria påverkar inte antalet styrelseledamöter från övriga kategorier (rektor samt företrädare för lärare respektive studenter).